

sponsori generoși, care oferă zilnic masa de prânz, gratuit, actorilor tineri ai trupei. Un altul a făcut pe dracu-n patru și le-a aranjat tuturor actorilor câte o haină bună, tot ca sponsorizare. Unul a găsit sponsori la hotel și a cazat gratuit cinci cronicari din București, veniți să vadă o microstagiu. Altul a hotărât să observe că lucrează cu oameni – încă vii și uneori nervoși ! – și a găsit sponsori pentru a li se da celor tineri și cu salarii mici, sub formă de premii, câte 2-300 000 de lei lunar, în funcție de cât au jucat. Aceștia sunt cei ce nu uită că, în teatrele din provincie, șansa actorilor de a câștiga în plus față de salariu e foarte mică...

... Chiar credeți că există asemenea oameni prin teatrele noastre ? Am glumit... Dar am putea presupune că există. Și că în teritoriile osificate ale acestor servicii, în care se odihnesc excesiv de mulți,

s-ar mai putea petrece, cu ajutorul lui Dumnezeu, și schimbări. Condiția obligatorie ar fi ca directorii să-și aleagă colaboratori buni, inteligenți, competenți și ingenioși. Să știe ce să le ceară și cum: în respectul legilor, dar cu fantezie. Un bun profesionist, fără inimă și fără fantezie managerială, nu face două parale. Un om bun și milos, dar lipsit de competență, de pricepere nu face nici el mai mult. Bani nu vor fi niciodată mulți "la cultură". Cu bani puțini și cu manageri slabi ce se poate face ?

Elisabeta Pop

P.S.: Nu mă pot împiedica să dau doar două exemple de la Oradea, care, sper, pot fi oricând completate cu altele, de la celelalte teatre din țară. (Ele nu fac, totuși, decât să întărească regula...)

1. Directoarea economică de la teatrul din Oradea a reușit, spre lauda ei, să construiască, la etajul clădirii din spatele teatrului (unde se află și Studioul), câteva garsoniere destinate tinerilor actori și, de asemenea, colaboratorilor. Veți zice că nu ea le-a construit. Nu. Dar ea s-a zbatut să obțină materiale și mână de lucru. Consiliul Județean a dat banii, dar acești bani au fost bine gospodăriți.

Dacă în atenția conducerii administrative a Teatrului "mare" (așa i se spune) din Oradea vor sta și amenajarea grădinii de vară (o adevărată mină de aur pentru teatru) și punerea la punct a fumaarului și cabinelor (azi, într-o stare deplorabilă), am zice că lucrează de nota zece...

2. Contabile-șefe de la Teatrul de păpuși, Maria Ciortin, i se datorează schimbările spectaculoase din interiorul clădirii: zugrăvit, reparații, curățenie permanentă.

Despre teatru ca terapie (I)

În cadrul unui colocviu desfășurat în timpul Festivalului "Teatru-Atelier" de la Sfântu Gheorghe, d-ra Carmen Beyer, psiholog, a relatat despre folosirea teatrului în tratarea unor afecțiuni psihice.

Metoda se bazează pe identificarea subiecților cu personajele pe care le "interpretează", acest lucru ajutând la autocunoaștere și la reinterpretarea raporturilor acestor subiecți cu lumea înconjurătoare.

Probabil, a adăugat Carmen Beyer zâmbind, același lucru se petrece cu actorii profesioniști. A fost rândul meu să zâmbesc... Majoritatea actorilor profesioniști sunt prea comozi pentru a mai parcurge un autentic proces de cunoaștere și reinterpretare a raporturilor cu lumea înconjurătoare. Protejați de un sistem călduț, acești

oameni urmează o altă lege naturală, aceea a conservării propriei energii (în lipsa pericolului).

Un actor își consumă energia în două etape principale – în procesul descoperirilor și înțelegerii din repetiții și în "schimbul" energetic cu publicul din timpul spectacolelor. Conservarea energiei sale vine așadar în contradicție cu profesiunea aleasă. Problema capătă astfel și un aspect etic: ai dreptul să refuzi unor oameni – spectatorii – participarea la schimbul energetic spectacol-public, care-i ajută să se înțeleagă, să se cunoască, să se "vindece" ? Ar trebui, poate, inventat un jurământ al lui Hypocrate pentru actori.

Sau creat acel "pericol" care să descătușeze energia ce tinde să se conserve.

Theodor Cristian Popescu